

1 skyrius

Per palydovinį radiją grojo lengvas džiazas, kompromisinė muzika. Leisė, „Toyota Prius“ ir, suprantama, radijo imtuvo savininkė, nepakentė repo beveik taip pat smarkiai, kaip Hjugas, jos keleivis, bjaurėjosi šiuolaikiniu kantri. Jiems nepavyko sutarti dėl sporto laidų, visuomeninio radijo, senų populiarių dainų, komedijų suaugusiesiems, BBC — apie bliugrasą negalėję būti nė šnekos, — CNN, operos ir šimto kitų stočių. Ją apėmė neviltingas, jį prislėgė nuovargis, tad abu greitai pasidavė ir apsistojo ties lengvu džiazu. Lengvu todėl, kad melodijos netrukdytų Hjugui ir nedrumstų jo ilgo pogulio. Lengvu todėl, kad Leisei ne itin patiko ir džiazas. Šis viso labo prilygo savotiškai dvišalei nuolaidai, vienai iš gausybės, kuriomis daugel metų rėmėsi jų komandinis darbas. Jis sėdėjo sumerkęs akis, ji vairavo, ir abu jautėsi patenkinti.

Teisėjų veiklos vertinimo komisija prieš Didžiąją recesiją naudodavosi nedideliu automobilių fondu. Tai buvo valstijai priklausantys mažai važinėti balti keturių durų „Honda“. Bet jis pragaišo, kai buvo nurėžtas biudžetas. Šiuo metu darbo reikalais Leisė, Hjugas ir begalė kitų valstybės tarnautojų nuosavomis mašinomis ir už kiekvieną pravažiuotą mylią gaudavo penkiasdešimties centų kompensaciją. Keturių vaikų ir nemenkos būsto paskolos slegiamas Hjugas vairavo senutėlį „Bronco“, kuris neužgesęs vos nukakdavo iki kontoros, ką jau kalbėti apie išvykas į užmiestį. Todėl dabar jis miegojo.

Leisė mėgavosi tylą. Paprastai užduočių imdavosi viena, kaip ir jos kolegos. Dėl rimtų biudžeto apkarpyimų, dešimtada-

liu praretinusių biuro darbuotojų skaičių, TVVK — Teisėjų veiklos vertinimo komisijoje — beliko šeši tyrėjai. Valstiją, turinčią dvidešimt milijonų gyventojų ir tūkstantį teisėjų, kurie išitaisė šešiuose šimtuose teismo salių kasmet apdorodavo pusę milijono bylų, prižiūrėjo iš viso septyni žmonės. Leisė neapsakomai džiaugėsi, kad didžiuma teisėjų buvo uolūs, dori individai, pasišventę laikytis lygiateisiškumo principų ir vykdyti teisingumą. Antraip pati seniai būtų apleidusi tarnybą. Deguto šaukštų pasitaikydavo nedaug, bet jų užteko, kad Leisei tektų plušėti penkiasdešimt valandų per savaitę.

Ji švelniai palietė posūkio signalo rankenėlę ir prie nuvažiuojamojo kelio pristabdė. Kai vis lėčiau riedantis automobilis sustojo, Hjugas pasviro į priekį, tarsi būtų visiškai išsibudinęs ir pasirengęs būsimiems dienos darbams.

— Kur mes? — paklausė.

— Beveik vietoje. Liko dvidešimt minučių. Tau metas verstis ant dešinio šono ir knarkti lango pusėn.

— Atleisk. Aš knarkiau?

— Tu amžinai knarki, bent taip sako tavo žmona.

— Galiu pasiteisinti tuo, kad trečią nakties vaikščiojau po namus ir rankose sūpavau naujausią mūsų vaiką. Rodos, mergaitę. Kuo ji vardu?

— Žmona ar duktė?

— Cha cha.

Žavinga ir nuolat nėščia Verna turėjo keletą slaptų triukų, kurių griebdavosi sutuoktinio atžvilgiu. Vyro savimeilės tramdymas, nelengva užduotis, tapo jos pašaukimu. Kitame gyvenime, kai dar mokėsi vidurinėje mokykloje, Hjugas buvo futbolo žvaigždė, vėliau atsidūrė Floridos valstijos universitete, kaip geidžiamiausias savo laidos atstovas, ir pirmasis iš pirmakursių pateko į startinę komandos sudėtį. Užėmęs galinio saugo poziciją žaidė nutruktgalviškai ir pribloškiamai, bent jau trejas su puse rungtynių, po kurių dėl suspaustų slankstelių viršutinėje stuburo dalyje buvo išgabentas ant neštuvų. Jis prisiekė grįžti į

aikštę. Motina pasakė: „Ne.“ Su pagyrimu baigęs studijas, Hjugas įstojo į Teisės fakultetą. Šlovingoji praeitis sparčiai blėso, tačiau dalelę pasipūtimo, būdingo geriausiems šalies sportininkams, jis išsaugojo. Paprasčiausiai neįstengė to atsikratyti.

— Dvidešimt minučių? — suniurnėjo Hjugas.

— O taip. Arba ne. Jei nori, paliksiu tave mašinoje neišjungusi variklio, ir tu galėsi miegoti kiaurą dieną.

Jis pasisuko į dešinę, užsimerkė ir tarė:

— Man reikia naujo partnerio.

— Mintis nebloga, tik tiek, kad niekas kitas nesiverš dirbti su tavimi.

— Ir turinčio didesnę automobilį.

— Maniškiam galono užtenka penkiasdešimčiai mylių.

Hjugas vėl suuzgė, aprimo, staiga krūptelėjo, kažką išmurmėjo ir atsitiesęs pasitrynė akis.

— Ko klausaisi?

— Šią temą aptarėme senų seniausiai, kai apleidome Talahasį, prieš tau nugrimztant į žiemos miegą.

— Kiek atsimenu, aš siūliausi sėsti prie vairo.

— Aha, pramerkęs vieną akį. Už tavo ketinimus esu neapsakomai dėkinga. Kaip laikosi Pepina?

— Nepaliaujamai laido gerklę. Iš milžiniškos savo patirties galiu pasakyti, kad naujagimiai įprastai plyšauja dėl konkrečios priežasties. Maisto, gėrimo, pridirbto vystyklo, mamos ir taip toliau. Bet ne šita. Ji žviegia vien dėl smagumo. Neįsivaizduoji, ką prarandi.

— Jei pameni, Pepiną esu prižiūrėjusi porą naktų.

— Taip. Telaimina tave Dievas. Ar galėtum užsukti šiva-kar?

— Žinoma. Ji — jau ketvirtas vaikas. Ar jums, bičiuliai, nešovė į galvą pamąstyti apie apsisaugojimo priemones?

— Pradedame apie jas kalbėtis. Jeigu jau apie tai prašneko-me, kaip *tavo* seksualinis gyvenimas?

— Atleisk. Man derėjo laikyti liežuvį už dantų.

Leisė buvo daili trisdešimt šešerių metų viengungė, ir tarp bendradarbių lytinis jos gyvenimas buvo neišsemiamas smalsių kuždesių šaltinis.

Abu keliavo į rytus, link Atlanto vandenyno. Sent Ogastinas driekėsi priešakyje, už aštuonių mylių.

— Ar ten kada lankeisi? — pasiteiravo Hjugas, ir Leisė galiausiai išjungė radiją.

— Taip, prieš kelerius metus. Mudu su vaikinu praleidome savaitę paplūdimyje, apsistoję vieno draugo būste.

— Marios sekso?

— Kartojiesi. Ar tavo mintys sukasi vien tik apie antrą galą?

— Jei geriau pagalvočiau, atsakymas būtų teigiamas. Ir dar, privalai suprasti, kad Pepina gimė vos prieš mėnesį, vadinasi, normalių artimų santykių mes neturėjome mažiausiai tris mėnesius. Aš nesiliauju tvirtinęs, bent jau sau, kad nuo manęs ji atitolo trimis savaitėmis per anksti, bet dėl to ginčytis beprasmiška. Grįžti į praeitį ir atsigriebti vis vien nesugebėsime. Žodžiu, esu kiek įsiau drinęs, bet nežinau, ar ji jaučiasi panašiai. Trys mažiai ir naujagimė gali rimtai pakenkti intymumui.

— Šito patirti man nelemta.

Apie mylią ar porą Hjugas stengėsi sutelkti dėmesį į magistralę, bet galų gale akių vokai apsunko, ir jis ėmė knapsėti. Pašnairavusi į kolegą, Leisė vyptelėjo. Per devynerius metus komisijoje jiedu kartu nagrinėjo tuziną bylų. Tapo puikia komanda, pasiklovė vienas kitu ir abu žinojo, kad naujienos apie jo prasižengimus, kurių iki šiol nepasitaikė, bus nedelsiant perduotos Vernai. Leisė dirbo su Hjugu, bet į parduotuves vaikščiodavo ir liežuvaudavo su Verna.

Sent Ogastinas reklamavosi kaip seniausias Amerikos miestas — vieta, nuo kurios konkistadoras Chuanas Ponsė de Leonas išsilaipinęs į krantą pradėjo tyrinėti naująjį kraštą. Istoriskai turtingame, lankytojų nestokojančiame žaviame mieste stiebėsi senoviniai pastatai ir kedeninėmis tilandsijomis aptekę

daugiamečiai ažuolai. Kai jie nusigavo į priemiesčius, transporto srautas sulėtėjo, o turistiniai autobusai išvis sustojo. Dešinėje pusėje, tolumoje, aukštai virš namų dunksojo sena katedra. Leisė puikiai ją atminė. Apie Sent Ogastiną išliko patys mieliausi prisiminimai, nors savaitė, praleista drauge su senuoju vaikinu, buvo tolygi katastrofai.

Vienai iš daugybės katastrofų.

— Ir kas gi tas paslaptinęs ilgaliežuvis, su kuriuo turėtume susitikti? — paklausė Hjugas vėl zulindamas akis, šįsyk pasiryžęs nepasiduoti mieguistumui.

— Kol kas neįsivaizduoju, bet jis prisistatė kodiniu Rendžio vardu.

— Aha... tiesa, primink man, kodėl ketiname slapta pasimatyti su slapyvardžiu prisidengusiu žmogumi, kuris rengiasi paduoti oficialų skundą prieš vieną iš labiausiai gerbiamų teisėjų?

— Negaliu paaiškinti. Bet telefonu mes bendravome tris kartus, ir jis šnekėjo, hmm, gan nuoširdžiai.

— Nuostabu. Kada pastarąjį sykį bendravai su skundėju, kuris nešnekėtų, hmm, gan nuoširdžiai?

— Pasikliauk manim, gerai? Maiklas man pritarė, todėl mes atvažiavome čia.

Maiklas buvo TVVK direktorius, jų bosas.

— Na, žinoma. Numanai, apie kokius tariamai neetiškus poelgius kalbėsime?

— O taip. Rendis tikino, kad prasižengimai labai rimti.

— Vaje, nieko panašaus nesu girdėjęs.

Jie įsuko į Karaliaus gatvę ir nuslinko centro kryptimi, šliauždami tarp kitų transporto priemonių. Buvo liepos vidurys, šiaurės Floridoje vis dar sezono įkarštis, ir šaligatviais iš pažiūros be tikslo slankiojo šortus užsitempę, sandalais apsiavę turistai. Leisė pastatė automobilį skersgatvyje ir įsiliejo į miesto svečių tėkmę. Jie susirado kavinę, kur pusvalandį vartė blizgius lankstinukus su nekilnojamojo turto reklamomis. Pusiaudienį,

kaip liepta, nuėjo į „Luca’s“ kepsnių restoraną ir paprašė staliuko trims. Lūkuriavo gerdami šaltą arbatą. Prabėgo trisdešimt minučių, bet Rendis taip ir nepasirodė, todėl abu užsisakė sumuštinį su priedais. Hjugas pasirinko skrudintas bulvytes, Leisė — vaisius. Laukdami ir žvilgčiodami į duris, stengėsi valgyti kuo lėčiau.

Kaip teisininkai, jie brangino savo laiką. Kaip tyrėjai, buvo išsiugdę kantrybę. Tarp šiųdviejų profesinių pusių dažnai kildavo konfliktų.

Antrą dienos abu nuleido rankas, grįžo į automobilį ir atsėdo lyg pirtis tvankiame salone. Kai Leisė pasuko raktelį, ėmė tarškėti jos mobilusis. Numeris nepažįstamas. Ji griebė aparatą.

— Taip?

Vyriškas balsas tarė:

— Juk prašiau atvažiuoti vienai.

Skambino Rendis.

— Teisę prašyti, be abejo, turite. Mes tarėmės pasimatyti vidurdienį ir drauge užkąsti.

Jis atsiliepė po pauzės:

— Esu municipalinėje priplaukoje, Karaliaus gatvės gale, už trijų kvartalų. Lai jūsų bičiulis pranyksta, ir tada mudu pakalbėsime.

— Klausykite, Rendi, aš ne farė, todėl nelabai gerai moku slapukauti. Su jumis susitiksiu, pasilabinsiu ir taip toliau, bet iš karto atsisveikinsiu, jeigu per artimiausią minutę nesužinosiu tikrojo jūsų vardo.

— Tebūnie.

Ji nutraukė ryšį ir sumurmėjo:

— Tebūnie.

Priplaukoje zujo nemažai išplaukiančių arba grįžtančių pramogų jachtų ir keli traleriai. Iš pailgo pontoninio laivo į kranatą virto šutvė gerklingų turistų. Prie vandens įrengtame resto-

rane su terasa vis dar kunkuliavo veikla. Nuomojamų laivų igrilos plovė denius ir tvarkėsi prieš rytojaus užsakomuosius reisu.

Leisė pėdino pagrindine krantine ir dairėsi gyvenime neregėto veido. Jai nerangiai pamojo ir linktelėjo priekyje, greta degalų kolonėlės, stovintis pagyvenęs dykūnas, vienas iš tų, kurie amžinai trinasi paplūdimyje. Ji eidama atsakė tuo pačiu. Vyriškis buvo apie šešiasdešimties metų, iš po jo panamos laisvai krito žilų plaukų perteklius. Šortai, sandalai, neskoningi gėlėti marškinėliai, įdegusi ir diržinga oda, būdinga žmogui, gerokai per daug laiko leidžiančiam saulėkaitoje. Akis dengė tamsūs aviatoriaus akiniai. Nusišypsojęs jis žengė pirmyn.

— Jūs tikriausiai esate Leisė Stolts.

Ji paspaudė žilaplaukiui ranką.

— Taip, o jūs?

— Remsis Miksas. Malonu susipažinti.

— Man taip pat. Mudu tarėmės susitikti dvyliką.

— Atleiskite. Kilo bėdų dėl laivo. — Jis pakreipė galvą į didžiulę motorinę jachtą, priešvartuotą gale pirso. Ne pačią ilgiausią iš visų, šiuo metu plūduriuojančių uoste, bet arti to. — Galėtume pašnekėti įsitaisę tenai?

— Laive?

— Taip. Tenykštė aplinka kur kas nuošalesnė.

Drauge su visiškai svetimu žmogumi ropštis į denį? Mintis atrodė prasta, todėl Leisė sudvejojo. Nespėjus jai atsiliiepti, Miksas paklausė:

— Kas tas juodaodis vyrukas?

Jis žvelgė į Karaliaus gatvę.

Leisė atsisuko ir išvydo Hjugą, nerūpestingai žingsniuojantį pavymui būrio turistų, kurie traukė priplaukos link.

— Mano kolega.

— Savotiškas asmens sargybinis?

— Pone Miksai, asmeninė apsauga man nereikalinga. Mes neginkluoti, bet mano draugas galėtų per porą sekundžių nutrenkti jus į vandenį.